

[Poul Schlüter]

at se fremtiden i møde. Derfor mangler der også social balance i regeringens kortsigtede og langsigtede politik. Der mangler ganske social balance. Lønmodtagerne – og især den del af dem, som de kommende år skal miste deres job – straffes alt for hårdt. De unge, som skal betale regningen, straffes alt for hårdt. Der mangler social balance i denne politik.

I vor gruppe mener vi, at regeringen desværre ikke længere har noget, man selv med den bedste vilje kan kalde en økonomisk politik. Socialdemokratiet siger i dag nej til at løse problemerne positivt, men de mødte oplæg, som kunne bruges. Vi accepterer i det konservative folkeparti, at den kommende tid nødvendigvis må give os et reallønsfald i størrelsen 5 pct. Der er ingen vej udenom. Men vi foreslog løsninger, som havde betydet lavere prisstigninger og lavere indkomststigninger. Vi tilbød regeringen en løsning, som ville give os lønstigninger i størrelsen 3½ pct. om året gennem erstatning af yderligere nogle dyrtidsportioner med en skatterabat. Vi sagde til regeringen: hvis I mener, at et højere lønmodtagerfradrag er en teknik, som betyder en noget større fordel for de højere indkomster i forhold til de mindre, så vil vi gerne drøfte en teknik, som betyder, at hver lønmodtager, som skal give afkald på dyrtidsportioner, sikres nøjagtig samme antal kroner i skattelettelse.

Vi sagde til regeringen: Vi kan godt se, at hvis en virkelig stram indkomstpolitik kommer til at betyde, at nogle virksomheder kan deklare en stærk overskudsstigning de kommende år, så vil vi se på det problem. Vi vil gerne drøfte indførelsen af en overskudsdeling, som svarer til den virkelig stramme indkomstpolitik, men det skal være frivillige ordninger, det skal være medarbejderne og de ansatte i den enkelte virksomhed, som bestemmer, hvordan det skal virke. Og så føjede vi til: for nu at få lidt gang i tingene kunne vi måske drøfte at indføre en ekstra skat på overskudsforøgelse den kommende tid.

Men socialdemokratiet var ikke interesseret. Hvis det, det drejer sig om, er at knytte medarbejderne nærmere økonomisk til netop den virksomhed, hvor de er ansat, så har det ingen interesse. Kan man ikke få fonden – og dermed den magtforskydning, socialdemokratiet ønsker, over til lønmodtagerorga-

nisationernes topledelse – så er man ligeglad.

Vi får nu en politik, som betyder faldende investeringer, som betyder øget beskatning i de virksomheder, vor velstand afhænger af, som betyder, at lysten og evnen til at sætte noget i gang yderligere bliver begrænset. Det er desværre vor bedømmelse, at regeringen med den politik, som i dag gennemføres, umuliggør, at landets vanskeligheder klares gennem øget produktion af danske varer, som kan sælges i indlandet og i udlandet. Men der er jo ikke andre veje.

Vi har ofte før medvirket i forlig med socialdemokratiet. Vi har gjort det, hver gang vi følte, at socialdemokratiet var villig til at tage et rimeligt hensyn til de synspunkter, vi nu engang tror på. Denne gang lader det sig ikke gøre. Socialdemokratiet har ikke givet os en ærlig chance for at tage et medansvar.

Vi har to hovedbetingelser: en klar forbedring af vore virksomheders konkurrenceevne og en klar vilje til at begrænse de offentlige udgifters vækst. Det er de to punkter, hvor det er gået skævt det sidste tiår. Socialdemokratiet har sagt nej; derfor må vi være opposition til socialdemokratiets politik. Det gør os ondt, at socialdemokratiet har skiftet politik efter valget, det kommer også til at gøre ondt i befolkningen, at socialdemokratiet nu går en anden vej end før, men når man vil det sådan, må vi også lægge kursen derefter. Socialdemokratiet søger i dag en politik gennemført, som intet gavner. Så må vi arbejde for øget tilslutning i befolkningen til en bedre politik. Det vil vi gøre. Jeg beklager, at socialdemokratiet har fulgt rådene fra fagbevægelsen om nu at søge tingene ført igennem selv og uden klare flertal. Det konservative folkeparti ville gerne have samarbejdet, men den hånd, vi strakte ud, nægtede man at tage imod.

Askjær Jørgensen (FP):

I går var hr. Camre ordfører for socialdemokratiet og udtalte bl. a., at det blev en opgave i 1980'erne at få hold på den offentlige sektor. Altså den socialdemokratiske ordfører fortalte, at den offentlige sektor var kørt løbsk under socialdemokratisk ledelse i 1970'erne. I dag har vi så en socialdemokratisk ordfører, der snakker om, at enten må man tage imod den helhedsløsning, som socialdemokratiet lægger frem, eller også må vi